

ViaMont Pajer

óda na radost 007

text: Andrea Kovalčíková
foto: Miloš Madron a Tomáš Hruš

JE TO JASNÉ.

**Na Ural jedeme čtyři –
Tomáš, Libor, Miloš a já.
Jedeme za polární kruh v zimě,
kdy tam nedávají dobrou noc
dokonce ani lišky...**

NA SVATÉHO VALENTÝNA

14. února večer – zatímco po Praze lítali kluci s květinami, holky měly vlhvé výrazy a komerční romantika zamořovala ovzduší – z nás prýštilo nadšení, zvědavost, obavy, ale především pot. Dotáhnout veškeré vybavení na Hlavní nádraží byl totiž první náročnější krok k cíli. A vzápětí jeho naskládání v lůžkových kupé hned druhý. Všechno jsme však zvládli, rozloučili se a opravdu odjeli. Dohromady jsme ve vlaku cestou do cílové stanice Jeleckaja strávili čtyři noci, s jedním přestupem v Moskvě. Vydavně jsme se po tu dobu krmili, doplňovali vitamíny, hlavně béčka, a „vstřebávali a kumulovali teplo“. V Jelecké nás vlak zvaný Polární střela vypudil z třicetistupňového vedra do nádherného, bezvětrného, leč –minus dvacetipětistupňového azúra. Být takhle hezky pořad, člověk by málo trpěl a vůbec by si to neužil. Naštěstí se takové dny daly nakonec spočítat na omrzlých prstech jedné ruky, takže vše bylo v nejlepším pořádku.

OD VLAKU

j jsme ihned vyrazili směrem k Pajeru. Cesta pod „naši horu“ nám trvala dva a půl dne a za tu dobu jsme urazili 40 km. Celkem rychle jsme najeli na následující dení režim: ráno budíček kolem šesté hodiny (pro

mě smrt, vzhledem k časovému posunu – u nás doma by byly čtyři hodiny ráno!), rychlý převlek z pyžámka do denního obleku, rychlé sbalení spacáků a rychlé vaření čaje a někdy i polévky. Nakonec zrovna tak rychlé zbourání a sbalení stanu a záprah do pulek. Přese všechny rychlé úkony nám ranní přípravy v místních podmínkách zabraly dvě a půl až tři hodiny.

ZHRUBA OD DEVĚTI

až tak do tří nebo čtyř hodin odpoledne jsme šli a „táhli“. Stmívalo se už po čtvrté hodině a tma přicházela nezvykle rychle. Od čtyř do osmi večer jsme vařili ze sněhu na benzínovém vařiči. Jedli jsme opravdu vybrané delikatesy jako instatní polévky všeho druhu, bramborové kaše nebo instatní rýži – to vše na devětaosmdesát způsobů. A měli jsme i opravdové labužnické skvosty. Pro mě to bylo sušené maso a křížaly, pro pánskou část výpravy špek, sádlo a slanina. Slanina měla ještě jednu dost praktickou funkci. Podle její tvrdosti a zmrzlosti se dala lehce vytušit okolní teplota. Liborovo prohlášení „Tak takovou zimu jsme tady ještě neměli“ zaznělo právě v okamžiku, kdy vši silou zabodl špičku svého Opinelu pouhé dva milimetry hluboko do kusu slaniny. Večer kolem osmé hodiny jsme si zase bleskově ustlali a zalezli do spacáků. Přestože dny i večery vypadaly víceméně stereotypně – foukal buď menší, nebo větší vítr a byla zima, nebo ještě větší zima – byla s klukama legrace. Když už nic jiného, trénovali jsme aspoň tupé pohledy. Ty nám šly výborně.

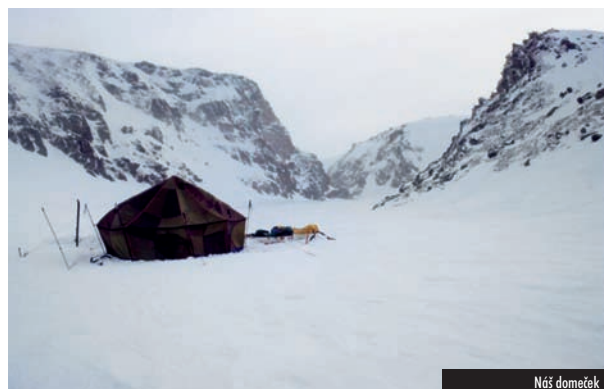
NA PAJER

j jsme vyrazili třetí den po příjezdu, v sedm ráno. Čekalo nás tisícimetrové převýšení a asi deset kilometrů k vrcholu. Bylo krásně, jasno a téměř bezvětrí,

horští bohové stáli při nás. Několik hodin jsme stoupali lehkým terémem do sedla, pod hřeben vedoucí k vrcholu. Uživala jsem si ten pohyb jen v mačkách, nalehko, bez lyží a pulek, a říkala jsem si, že nad hory není. Hřeben však byl mnohem náročnější, než jsem čekala a než to zezdola vypadalo. I na jštění došlo. Na vrcholu silně foukalo, takže proběhlo rychlé foto a už jsme sbíhali přímo dolů žlebem, což bylo mnohem rychlejší a bezpečnější než návrat po hřebeni. Po dvanácti hodinách, už za hluboké tmy, jsme byli zase zpátky ve stanu, celí šťastní, že jsme to zvládli. Úspěšný výstup a návrat jsme oslavili lokem celkem vazké vodky – cíl výpravy byl splněn. Kromě vodky nás hrál především pocit, že jsme to všichni přežili a že jsme byli na Pajeru letos určitě první, možná jako první Češi v zimě vůbec.

DO ODJEZDU

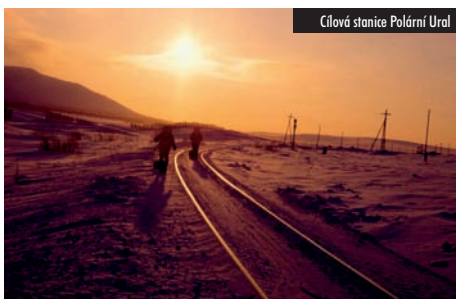
vlaků nám zbývalo osm dní. A počasí se konečně rozhodlo ukázat nám, co umí. Další program tedy přizpůsobujeme vlastním možnostem. Každý už máme nějaké omrzlinky, strupaté nosy i líce, každý z nás má najednou ve tváři o deset let víc. Směju se ostatním, ale tuším, že na tom nejsem o moc líp. Úsměv ze rtů se mi ztrácí jen v noci, když mě malá potřeba nutí několikrát za noc vybíhat ven do zimy a větru. Tiše, a někdy

Náš domeček

Děd Maróz jolku nam příhoš

Cílová stanice Polární Ural

i pěkně nahlas při tom závidím klukům jejich pohodlné ústrojí. Ne zima, ne fyzická námaha, ale takováhle primitivní záležitost dokáže člověka, ženu, tedy mě úplně rozhodit. Kluci jsou ale báječní a tyhle noční útrapy mi vynahrazují podsouváním mých oblíbených laskomin. Ke štěstí někdy stačí opravdu málo...

PRO ZBÝVAJÍCÍ DNY volíme jistotu. Půjdeme podél hor směrem ke kolejím. Už jsme v té fázi, kdy se naše priority skládají jen ze základních potřeb nezbytně nutných pro život a přežití. Civilizace a její problémy jsou neskutečně daleko... Právě proto musím každý rok někam vyrazit a udělat kompletní očistu těla i duše, sáhout si pořádně hluboko a vyhrát sama nad sebou – i když to zní jako hrozné klišé!

Koleje, ke kterým jsme se blížili, znamenaly teplo a trochu té civilizace, od které jsme se tak vzdálili. Počasí už bylo skoro neměnné, prostě foukal silný vítr, takže nic moc. Měli jsme radost, když nám foukal aspoň do zad. Připadalo mi, že čím jsme ke kolejím blíž, tím pochodujeme rychleji. Cílem byla stanice s příznačným názvem Polární Ural. Původní plán byl dojít až do stanice Sob, ale Polární Ural zní líp a kromě toho byl blíž...

Den a posléze noc, kdy jsme ke stanici došli, byla nejmrazivější ze všech. Teploměr naměřil – 34°C, a k tomu začala řádit silná vichřice, zvaná purga. Ural nám opravdu nedával nic zadarmo a chtěl se s námi jaksepatří rozloučit. Čekaly nás poslední dvě noci venku. Stan jsme si postavili kousek od trati. Přes koleje bylo vidět patník, který značí hranici mezi Evropou a Asií. Pro stan jsme si tedy vybrali Evropu a na záchod jsem běhala do Asie. Tam i tam ale řádila tatáž purga.

To běhání a problémy s tím spojené mě však psychicky ničily, až mě nakonec porazily. Po jednom takovém výběhu, když jsem se zase (pokolikáté už?) pracně zabalila do zmrzlého spacáku, se mi poprvé a protentokrát naposledy vykutálely po zmrzlé tváři slzy, doslova jak hrachy. A bylo to jediné teplo, které jsem v tu chvíli cítila. Nemohla jsem pochopit, jak mě může taková maličkost takhle zlomit... I když jsem slzy skrývala a hrozně se za ně styděla, kluci stejně moje čiré zoufalství a bezmoc viděli a cítili. Pomocť mi ale nijak nemohli.

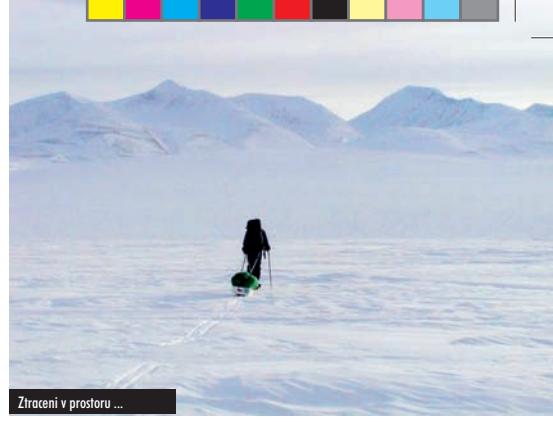
Ale nakonec přichází happy end. Libor to odpoledne došel na vlakovou stanici a uprosil místní náčelníci, aby nás tam poslední noc nechala přespat. Bylo tam jako sen... Tomáš měl ten den narozeniny a já měla pocit, že bych mohla klidně slavit s ním...

V teple a světle a bez mnoha vrstev oblečení jsme se po čtrnácti dnech konečně poprvé pořádně viděli. A docela jsme se zase nasmáli... Jeden zombík vedle druhého. V pátek 2. března ráno jsme sbalili všechny věci a v deset hodin nastoupili do Polární střely, směr Moskva. Do Prahy jsme dorazili o čtyři dny později. V tu chvíli byl poměr radosti a smutku z konce naší cesty u každého z nás jiný.

CO DODAT NA ZÁVĚR? Říká se, že člověk nepřijemné vzpomínky eliminuje a zapomíná na ně. A já jsem přitom v tomhle vyprávění vlastně vzpomínala především na ty horší chvíle. Jsou prostě ve mně zatím tak hluboko zaryté, že je nejde zapomenout. To ale vůbec neznamená, že to na Urale nebylo nádherné! Kýčovité krásné západy slunce. Jiskřivé noci s miliony hvězd. Nekonečné bílé pláně, kde jsme vypadali jak barevné lentilky. Když bylo hezky, člověk se s místní krajinou úplně sžil a dýchal s ní. Když bylo hůř, byl to boj a Ural měl vždycky navrch. Ale právě ten všemožný boj nám působí tu správnou sadomasochistickou radost a je hlavním důvodem, proč to všechno vůbec děláme. Příště bych jela zas... ●

Polárníci v plné polární, tekají na polárku

Ztraceni v prostoru ...

Žlutý expres

PRO „FAKTOMANY“ a všechny ty, které oblast Polárního Uralu zaujala, uvádím odkaz na webové stránky, kde lze najít všechny praktické informace:

<http://www.kmp.vslib.cz/lide/hrus/hory/ural2007/>

STAŇTE SE AUTORY lidé&HORY!

TÚRA, na kterou nezapomenu

Napište nám o svém nejzajímavějším výstupu, který se vám zapsal do paměti a stal se pro vás něčím mimořádným.

Podělte se o své zážitky s ostatními a získajte hodnotnou cenu a autorský výtisk! Své příspěvky zašlete poštou na adresu redakce nebo na e-mail: daniel.polman@lideahory.cz.

Vítěz dalšího kola soutěže získá funkční tričko CRAFT PRO ZERO s dlouhým rukávem v ceně 1 190 Kč.

CRAFT

